

Lege stoelen

'IK HEB deze keer niet gestemd,' sprak de man naast mij aan de bar. 'Da's niet zo mooi,' antwoordde ik plichtsgetrouw. Want ik heb de stembusgang vanzelfsprekend braaf gemaakt. Al sinds mijn achttiende. Iedere keer weer. Meestal op die ene partij. Maar ook wel eens op een ander. Stapje naar links. Stapje naar rechts. De Schoonebeek-shuffle.

'En ik denk dat ik daar goed aan heb gedaan,' voer de man voort. En bestelde zonder vooroverleg een pils voor mij. En hoewel ik principieel met hem van opvatting verschilde, liet ik eerst die pils komen. Voordat ik er iets van zei.

'Goed?' informeerde ik toen zonder geestdrift. En hief kort mijn glas. De man knikte slechts. En staarde zo lang en zo melancholiek in de spiegel tegenover ons, dat ik het gesprek al als terminaal begon te beschouwen. Doch toen hernam hij zich en keek mij aan.

'Ik was ook niet de enige,' sprak hij verontschuldigend. 'Er waren er nog zo'n slordige zeventuizend.'

'Da's niet zo best,' verviel ik in dooddoeners.

'Maar dat zijn wel even mooi zeven zetels,' had de man blijkbaar reeds lang becijferd. 'Echte. Want voor hetzelfde geld komt er dan ook nog een restzeteltje bij. En dan zijn het er acht.'

'En wat wilt u met die zetels,' informeerde ik zo neutraal mogelijk. Want ik zag de bui al hangen.

'Die moeten leeg blijven!' kraaide de man triomfantelijk. 'Want niet kiezen is namelijk ook een keuze. Die best gehonoreerd mag worden. Levert bovendien een aardige besparing op' De democratisch-economische beginselen ten voeten uit. Ik was verkocht. Haalde er al snel de poppetjes bij. En grijnsde vals.

Vijf pilsen later kwam ik buiten Stan van Beijsterveldt tegen. Met het gezicht van Peter Timofeeff die dertien dagen onweer ziet hangen.

'Zeg het eens, jongen,' opende ik royaal.

'Twee achteruit,' mompelde hij. En gaf in gedachten ronduit Rennie Brouwer de schuld.

'Hoezo twee achteruit? Je had toch niet echt op vijf zetels gerekend?' deed ik een beroep op zijn gezond verstand.

Maar hij luisterde niet.

'Twee achteruit,' zuchtte hij weer. 'Ga ik eerst door Ad Haagh van één naar twee. En nou door Gérard van Lisdonk nog eens van twee naar drie.'

'O,' zei ik. En monsterde hem uitvoerig. En toen besloot ik hem heel joviaal eens over die acht lege zetels te vertellen. Waarvan er één de zijne zou zijn